

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Brendan Slocumb
THE VIOLIN CONSPIRACY

Copyright © 2022 by Brendan Slocumb
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04858-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ZAVERA VIOLINA

BRENDAN SLOKAM

Preveo Aljoša Molnar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Mom najmlađem bratu, Kevinu B. Slokamu
Mom heroju iz više razloga nego što bih uspeo da nabrojim*

DEO 1

NESTANAK

Poglavlje 1

Dan 1: Bele patike, veličine 44

U jutro najgoreg, najrazornijeg dana u svom životu Rej Makmilijan je poručio hranu u sobu: kajganu za dve osobe, jednu s pečenom slaninom (za Nikol), drugu s pečenom veganskom kobasicom (za njega), jednu kafu (za Nikol) i jednu oranžadu (za njega).

Kasnije, pokušavaće da preispita te odluke i hiljade drugih koje su vibrirale u njegovom sećanju: Šta bi bilo da je poručio prženice umesto jaja? Šta bi bilo da je poručio sok od grejpfruta umesto pomorandže? A šta bi se desilo da uopšte nije poručio sok?

Doručak se materijalizovao pre nego što je izašao ispod tuša. Izgubio je pojam o vremenu, uhvaćen u prstored troprstog hvata koncerta Čajkovskog i vode koja je oticala deset minuta dok je on zurio u minijturni komad hotelskog sapuna.

Kada je nag izašao iz kupatila, miris slanine ispunjavao je sobu. Poslužavnik sa doručkom čekao je na majušnom trpezarijskom stolu, s poklopcima koji su još stajali na svom mestu. „Nisam čuo ni da je posluga ušla“, rekao je. Kad bi samo svakog jutra mogla magično da isporučuje jaja i kobasice.

Nikol je sedela sklupčana u fotelji, i gledala *Si-En-En*. Uvrtala je i odvrtala pramen kestenjaste kose, a tetovaža osmine note na njenom zglobu ritmično se pojavljivala i nestajala. „Nikad ništa ne čuješ.“ Još jedna bomba u Jerusalimu i uragan koji je na kolena bacio Indoneziju. „Imam nešto da ti priznam“, rekla je, ne skrećući pogled s televizora.

„Šta si uradila ovog puta?“ Nije gledala u njega, pa je on napravio veliki korak i zaprečio njen pogled na Indoneziju. Dao joj je nešto drugo u šta može da gleda.

Brendan Slokam

„Ukrala sam pet dolara iz tvog novčanika da joj dam bakšiš. Nadam se da je to u redu.“ Ona je gledala njegovu nagost. „Tako ćeš da jedeš?“

„Trebali mi odeva da bih jeo?“ Pohotno joj se iscerio.

„Meni to sasvim odgovara“, rekla je. „Samo sam pokušavala da shvatim da li ćeš se sada obući, ili ćeš da jedeš, ili...“

„Moramo da izađemo odavde za jedan sat. Treba da završiš s pakovanjem.“

„Već sam se spakovala“, rekla je. „Ti si puž u ovoj trci.“

Rej je navukao gaće i majicu, uzeo tanjir s hranom i legao na razmešten krevet. Položio je tanjir na stomak.

Nešto kasnije, iznova je proživio sve ostale izbore od tog jutra: nesvesno pakovanje kofera, pregledanje apartmana poslednji put, izvlačenje ručke kofera sa točkićima. Prebacivanje violine preko desnog ramena (da li je trebalo da je prebaci preko levog?), mahanje Nikol da pođe prva sa svoja dva kofera na točkiće. Vrata su se uz škljocaj zatvorila za njima, zaključavši apartman i ono što je ostalo – unutra.

Silazak liftom, prolazak kroz foaje *Sen Žaka*, odjavljivanje, čašćenje vrataru, koji je za oboje pozvao po jedan taksu: Nikolin prvo, do stanice Pen. Ubacio je njene kofere u gepek, ostavljajući svoj kofer na točkiće na trotoaru, dok mu je kofer s violinom sigurno visio na ramenu.

Okrenula se prema njemu i naslonila dlan na njegove grudi. Njena toplina se proširila po njegovoj košulji, dodir joj je bio poput picikata – okidanje violinskih žica prstima koje je osećao kako mu se protežu niz kičmu. „Htela sam da ti kažem“, rekla je, „kada sviraš Mocarta, mislim da onaj drugi stav sviraš prebrzo. Samo pokušaj makar dva udarca sporije? Prosto ga ublaži.“

„Misliš? Zato što Ben Amundsen kaže da treba da držim vedar tempo.“

„Znam, ali sviraš daleko strastvenije kada je malo sporije. Samo mrvicu. Pokušaj, važi? Za mene?“

Njujork ih je šibao, automobili su jurišali pored njih, pljusajući sinoćnu kišu o ivičnjake.

„Samo dođi u Šarlot. Pronađi zamenu“, rekao je.

„Ti dođi u Iri“, odvratila je.

„Znaš da moram da vežbam...“

„Podjednako dobro možeš da vežbaš i u Iriju.“

„Ne mogu. Tamo je Dženis, moj prostor, znaš da ja...“

Zavera violina

Obema rukama ga je uhvatila za glavu, privukla sebi i nagnula se napred da im se čela dodirnu.

Sklopio je oči, udahnuvši je. „Vidimo se sledeće nedelje“, rekao je.

„Možeš ti to. Rejkvan Makmilijan, budući osvajač zlatne medalje na Međunarodnom takmičenju 'Čajkovski'. Samo se usredsredi. Vizualizuj sve. Bez imalo sumnje možeš da uspeš, znaš li to? Dogodiće se.“

Još jedan udah koji je osetio duboko u stomaku. Nagnuo se napred da je poljubi.

Glas iz taksija je dobacio: „Hej, druže, hoćeš li brzo?“

Još jedan trenutak je upropastio njujorški transportni sistem. Pre nego što ju je poljubio, pre nego što je stigao i da kaže: „Pozovi me kad se smestiš“, ona je uskočila na zadnje sedišta, vrata taksija su se zalupila i on je ostao da stoji kao idiot, dok se automobil uključivao u saobraćaj.

Ali dan je već počeo da ga pritiska, dokotrljao se i njegov taksi, posle zatvaranja prtljažnika Rej je uskočio na zadnje sedišta sa violinom, dok je u njemu nivo anksioznosti ponovo rastao. Želeo je da protrči kroz aerodrom „La Gardija“ i vrati se u Šarlot. Jutros nije čak ni vežbao muziku, pa je sad jedva čekao da uzme violinu i uveri samog sebe da zaista može da glas Čajkovskog učini svojim.

Još svega mesec dana ostalo je do početka takmičenja: svetski najprestižnijeg i najtežeg takmičenja u klasičnoj muzici – sudeći po vrhunskim svetskim muzičarima, kao i internet publici, koju čine milioni slušalaca. Čak i ako bi vežbao svakog dana, četrnaest sati dnevno, nije verovao da će biti spreman. Mrzeo je što troši vreme na let do kuće.

Stigavši na aerodrom, stao je u red za kontrolni punkt TSA. A tek što je bio prošao kroz običnu bezbednosnu proveru. Zašto li je u tolikoj žurbi? Trebalo je da sačeka u dugačkom redu. Da je čekao, kontrolor bi možda nasumično izdvojio njegov prtljag i zamolio ga da otvori kofer za violinu. Neko bi primetio nešto ili bi ga pitao; bilo je to obezbeđenje, na kraju krajeva.

Umesto toga, spustio je kofer s točkovima na pokretnu traku, odmah za njim i violinski kofer, nakon čega je sve to prošlo kroz X-zrake, a on prošao kroz telesnu proveru, potpuno nesvestan bilo kakvog problema.

Kasnije, iznova i iznova, stalno je prolazio kroz sledeća dva sata: ukrcavanje u Deltin let 457, slaganje prtljaga (violinski kofer sam može da se baškari u kaseti iznad glave), povratak u Šarlot, povratak u malu kuću,

Brendan Slokam

sreća što se vratio, vazduh plesniv i ustajao. Ležao je na krevetu pola sata, srećan što se vratio, sa violinskim koferom pored sebe na podu, gde je uvek i stajao. Pustio je da se putovanje samo od sebe raskravi s njegove kože, u vazduh, osećajući se kako se vraća sebi. Usredsređuje se, spreman da svira.

Tek nakon dva sata posle podne, 16. maja, naterao je sebe da ustane iz kreveta. Ustao je, prešao tri koraka preko sobe, uzeo violinski kofer i spustio ga na komodu.

Otkopčao je levu kopču, a onda i desnu i podigao poklopac.

Njegove violine nije bilo.

Unutra se nalazila jedna bela patika: *konvers*, model dubokih starki, muških, veličine 44.

Rej je nosio 45.

Iz patike je, poput nekog nepristojnog jezika, virio list papira, presavijen na trećinu.

Rastvorio ga je.

POŠALJI 5 MILIONA DOLARA U BITKONIMA, SA BISQ U NOVČANIK
34U69AAV89872
TRANSFER OBAVI 15. JULA, IZMEĐU 12.00 I 13.00 PO ISTOČNOM
VREMENU
NEĆE BITI DALJE KOMUNIKACIJE

Poglavlje 2

Dan 1: Mrak

Sledećih nekoliko sati proteklo je kao u magli, i sećao se jedino kako je nekoliko puta otvorio i zatvorio violinski kofer. Svakog puta je bio siguran, apsolutno uveren da će, bude li još jednom otvorio kofer, tog puta – *ovog puta* – violina biti tu, blistava, tigrastih pruga koje se mreškaju poput plamena: jer *kako je moguće da nije tu?* Umesto toga, profanost tih praznih čeljusti zevala je prema njemu. Praznina je bila nemoguća, kao da voda odjednom više nije mokra.

Zavera violina

Pozvao je policiju Šarlota i ništa nije imalo smisla: zvao je da kaže da mu je violina ukradena (naravno da je ukradena, bila je u svom koferu, gde i treba da bude). Kuća je bila krcata uniformama i bleđim licima, koja su se okretala prema njemu, a onda su mu oduzeli i violinski kofer – kako smeju da mu ga oduzmu? – i s vremena na vreme je zaboravljao kako se diše, kao da je vazduh odjednom postao nešto teško i strano. Razgovarao je sa pripadnicima Policijske uprave Njujorka i FBI-ja, a onda se našao na drugom *Deltinom* avionu za Njujork i sve je postalo potpuno nemoguće: violina mu više nije visila na ramenu, nije mu bila nadohvat ruke i nije mogao da je dodirne. Njeno odsustvo je zjapilo na njegovim leđima, gde je trebalo da visi.

Odsustvo violine bilo je nešto što nikada pre nije osetio. Umeo je da kaže tačno kakav pritisak je trebalo da oseća – treba da oseća – na svojoj vilici, poznavao je krivinu spirale kao što je poznavao sopstvene obline. Palac je trebalo da mu počiva na njenom vratu tačno na mestu gde je drvo tamnelo kod sastava. Glatka zaobljenost njenih leđa bila je osvetljena narandžastom, zlatnom i smeđom, ali to su bile samo reči i nisu mogle da dodirnu način na koji se šara mreškala i pevala mu glasom koji je samo on mogao da čuje. Kako je bilo ko mogao da kaže da je to samo violina?

Kada se vratio u *Sen Žak*, hotelska službenica – mršava plavuša koja je bila tako neprijatna prema njemu prošle godine, tako davno, tog prvog dana – dala mu je drugu sobu na istom spratu na kom je bio i prethodni njegov i Nikolin apartman. Policija je bila u njegovoj staroj sobi, ali nije ga puštala u nju. Želeo je da joj pokaže gde se tačno nalazio, gde je stajao violinski kofer, ali istražni tim je već uzimao otiske i mere i nije mu dozvoljavao da uđe. Nije bilo bitno. Soba je već bila očišćena za sledećeg gosta: svi oni nezamenljivi, dragoceni forenzički dokazi bili su usisani, obrisani *vindeksom* i dezinfikovani.

Stajao je neko vreme ispred sobe, gledajući unutra, a onda se ponovo zatekao u svom novom, tuđem apartmanu. Nije imao violinski kofer, što je bilo potpuno ludo, jer je uvek u njegovoj blizini bio violinski kofer i violina u njemu. Razni ljudi – detektivi, direktor hotela, domar, čak i vartar Majk – pojavljivaće se na vratima da uzmu Reju otiske ili da postave očigledno pitanje: Da li ju je imao u liftu? Je li siguran da je sobarica otišla s kolicima? Iznova i iznova je ponavljao svoju priču, svaki detalj: kako

Brendan Slokam

je vežbao prethodnog poslepodneva; odlazak na večeru, piće; povratak u hotel, spavanje, tuširanje; doručak, oranžada; let.

Bilo je predstavnika *Delta erlajnsa*. Bilo je agenata FBI-ja iz Tima za krađu umetnina – Rej nije znao da Tim za krađu umetnina uopšte postoji. Nije uspevaio nikog da zapamti, a nije se ni trudio.

Pokušavao je da se ne breca na njih: bili su tu da pomognu. Pokušavao je da diše, ali rebra su mu bila obmotana klavirskim žicama. Probao je da ostane pribran. Silno se trudio da ne zaplače.

„Kažem vam“, neprekidno im je govorio. „Ili je u pitanju moja porodica ili Marksovi. Mora biti neko od njih. Idite i proverite ih.“

Reči kao da su mu iščezavale u vazduhu, nestajale nečujne.

„Čujemo vas, gospodine“, rekao je njujorški policajac, sposoban, mišićav tip sa jagodičnim kostima koje su izgledale dovoljno oštro kao da su mogle da proseku kožu. „Uveravam vas da ćemo proveriti to. Samo želimo da prikupimo još informacija o vašem kretanju. Vašem i vaše devojke. Kada ste rekli da se vraća?“

Kada se Nikol vraća? Rej nije mogao da se seti. Šake su pokušavale da se uhvate za nešto čega tamo nije bilo. Nestalo je, naravno da je nestalo. Zašto je uopšte smatrao da će je zadržati, da je vredan da je ima?

Sve što je iko ikad mislio o Reju – o ljudima koji su izgledali kao Rej – pretvaralo se u stvarnost s neumitnošću koju je skoro priželjkivao, koja je bila tako očekivana. Lično je oživljavao njihove reči. Bio je tačno ono što su rekli da jeste. Nekompetentan. Neodgovoran. Sve je to istina, istina, istina. Ne samo da nije dovoljno dobar već nikad to nije ni bio. Ostaće, sada i zauvek, glupi crnja koji je izgubio ono najvažnije u čitavom svom bezvrednom životu.

Satima je koračao, tumarao po spavaćoj sobi i susednoj dnevnoj sobi / kuhinji / trpezariji, uključujući i isključujući televizor, otvarajući vrata da pita policajca koji je ispred stajao ima li vesti, može li da pomogne. Uzeli su mu kofer, uzeli su mu odeću koju je nosio, i majica i farmerke koje je sada imao na sebi bili su mu pogrešni, čudni, nisu bili njegovi.

Nikol ga je opet pozvala. Njen let je bio na rasporedu za četrdeset minuta; zvala ga je satima, ali on se nije javljao da razgovara. Odjednom, tišina sobe počela je da mu vređa uši i očajnički je pozeleo da čuje nečiji glas – glas koji govori nešto drugo, a ne sopstvene unutrašnje optužbe. Kada se njeno ime pojavilo na ekranu, javio se.

Zavera violina

„Prestani da koračaš“, rekla mu je.

„Šta hoćeš da...“

Ali poklopila ga je. „Prestani da koračaš. Sedi. Zatvori oči. Tu sam. Duboko udahni.“

Stao je nasred sobe, telefon držeći na uvetu. Suze su ga zapekle kad su se slile niz obraze i zatvorio je oči.

„Ozbiljno. Sedi“, rekla je. „Slušaj me. Duboko udahni.“

Seo je, dušek se ulegao pod njegovom težinom. Pokušavao je da diše, ali njegova pluća više nisu udisala vazduh.

„Znaš, zaista sam prosto mogla samo da dođem u Šarlot“, kazala je. „Nisi morao da uradiš sve ovo samo da bi me ponovo video. Kad hoćeš nešto, onda stvarno daš sve od sebe, znaš li to?“

Nevoljno je izdahnuo, prigušeno se nasmejavi, i odjednom je vazduh ponovo počeo da ulazi u njegova pluća. „Nikol, ja...“

„Nisi ti kriv. Čuješ li me? Nisi ti kriv.“

„To je, ja...“

„Nije. Niko – niko – ne bi bolje pazio na tu violinu. I znaš šta još? Pronaći će je. Dobićeš je nazad. Hoćeš. Potpuno verujem u to.“

Suze su tekle bez ikakvog zvuka, isprekidano je disao i zatvorio je oči pred svetom, koji se sada sveo na tačnu meru i oblik njenog glasa.

„Ko je tamo s tobom?“, pitala ga je.

„Kako to misliš? Gomila pandura.“

„Jesi li zvao Dženis? Tetku? Dolazi li još neko?“

„Pozvao sam Dženis. Nisam zvao nikog drugog. Nisam mogao da pričam ni sa kim.“

„Čak ni sa tetkom Rošel?“

„Posebno ne s tetkom Rošel.“

„Zašto? Trebalo bi da je pozoveš.“

To je bila jedina osoba u njegovoj sjebanjoj familiji – osim njegove babe, ali na nju nije čak mogao ni da misli – koja je verovala u njega.

„Ne mogu“, rekao je. *Ne mogu da joj kažem da sam je izgubio. Ne mogu da joj kažem da sam je izneverio, kao i sve, a najviše od svih, baku Noru.*

„Pa, šta je rekla Dženis?“

„Ne sećam se. Ne, rekla je da dolazi. Mislim da je rekla da dolazi.“

„I ja sam pričala s njom. Doći će sutra ujutro.“

„O! A-ha.“

Brendan Slokam

„Rekla mi je da je sigurna da će je pronaći“, kazala je Nikol. „Rekla je da ljudi skoro uvek dobiju nazad ukradenu stvar posle nekoliko dana. Nedelju dana najviše, rekla je. Sećaš se kad je Jo-Jo Ma dobio nazad svoje čelo za nekoliko sati? Ostavio ga je u jednom taksiju u Njujorku.“

„O“, rekao je. „Tako je.“

„Biću tamo za dva sata, u redu?“

„U redu“, rekao je.

„Vidi, ukrcavamo se, uskoro ću biti tamo. Samo ostani priseban. Nisi ti kriv. Pitaj policiju možeš li da uradiš još nešto u međuvremenu. Uzmi nešto da pojedеш. Možda je neki od pandura doneo veganske krofnе.“

„Ha-ha“, nasmejao se neveselo. Završili su razgovor.

Veče se pretvorilo u noć i jedan arogantan tip, s pivskim stomakom, u sakou koji nije ni počeo da prekriva njegov stomak, ušao je i predstavio se: Bil Soums, načelnik FBI-jevog Tima za krađu umetnina. Postavio je Reju ista pitanja koja su mu i drugi panduri postavili.

Kada je poslednji put zaključao kofer? Zaključavao ga je samo kada mu je violina bila van vidokruga, a nije mu izbijala iz vidnog polja danima.

Kada je poslednji put zaista video violinu? Nešto malo posle 18.00, između 18.05 i 18.15, kada je završio vežbanje za taj dan. Stavio je violinu u kofer pre nego što je ušao pod tuš i krenuo da se sprema za večeru.

Ko je još imao pristup violini? Samo Rej. I njegova devojka. A-ha, ona se vraća, biće tu za sat vremena. Možda i neko od osoblja, ali uvek je bio prisutan kada je ono dolazilo.

Ko je imao motiv da je uzme? Rej nije mogao da prestane da misli: *Je li ovaj lik naduvan?* Svi su imali motiv. Svi. Da li ovi panduri uopšte pričaju jedni s drugima? Rekao je ovo najmanje četvorici detektiva. I u međuvremenu, ljudi koji bi trebalo da budu istraženi – porodica Marks, za početak – verovatno se smeju do suza misleći kako su se izvukli. „Crni ljudi su tako glupi“, verovatno su govorili. Prvi put se slagao s njima.

„Smirite se“, rekao je tip iz FBI-ja. Rej je već bio zaboravio njegovo ime. „Istražujemo ih. Znam da ste uznemireni. Samo znajte da činimo sve što možemo.“

Rej je znao da, šta god da rade, nije dovoljno. Ako on nije mogao da je zaštititi, oni to svakako ne mogu. Za ove pandure povratak nestale violine samo je deo svakodnevnog posla – kao da pronalaze izgubljenog psa ili izgubljeni kišobran.

Zavera violina

Nakon što je tip otišao, Rej je bio toliko umoran da nije mogao ni da korača. Legao je na krevet, mrzeći samog sebe.

Nešto malo pre ponoći, Nikol se vratila i policija ju je povukla u stranu pre nego što je stigla i da ga zagrlji. Sat kasnije se vratila u sobu: lepljive kože, crne kose, umršene i masne. Nijedno od njih dvoje se nije istuširalo: kao da će tuširanjem nekako sprati poslednje tragove violine sa sebe. Ležali su zajedno na žutom satenskom hotelskom prekrivaču. Nikol ga je držala za ruku dok je on zurio u tavanicu. Presijavala se srebrno i zlatno u toj gradskoj noći.

U 3.07 joj je rekao: „Znaš šta? Ja sam bogat.“

„O čemu pričaš?“

„Kada nas bude isplatila osiguravajuća kompanija. Ali pretpostavljam da i nisam baš toliko bogat. Zbog moje porodice.“

„I dalje nećeš biti siromašan.“ Stisnula mu je šaku. „Nisi ti kriv. Moraš to znati. Sve si uradio kako treba.“

Odjednom je i njegova ruka postala znojava i on ju je povukao, trljajući oči. „Porodica Marks verovatno večeras slavi. Kladam se da je upravo sviraju u ovom trenutku. Ta jebena sestričina. Kako se zove? Heder? Hajdi?“

„Holi. I, ovaj, kod porodice Marks je verovatno sada osamdeset agenata FBI-ja koji joj preturaju kuću i bankovne račune“, rekla je. „Sumnjam da Marksovi slave. A svakako se večeras neće ni naspavati.“

„Nadam se da nikada više neće spavati.“ Nasmejao se oštrim, nasilnim smehom, koji je odzvanjao u tami.

Zamislilo je kako violina pada, lomi se. Poveren mu je taj instrument, taj blistavi talisman koji je posedovao zvuk kao nijedan drugi. Njegova publika je zajednički uzdisala kada ga je svirao. Sada ga je zamišljao smrvljenog pod točkovima nekog automobila i drvene krhotine koje vire poput perja zgažene ptice.

Otišao je do prozora i sasvim navukao zavese. Odjednom je bilo previše mračno, previše zagušljivo, pa ih je razvukao. Prozor je gledao na otvor za dovod vazduha.

„Jesi li uopšte danas vežbao?“, pitala ga je.

„Jesi li ti sišla s uma? Na čemu da vežbam? Na krevetu?“

„Nemoj da si nakraj srca. Pronaći će je. U međuvremenu i dalje imaš mnogo posla. Taj Mocart se neće sam odsvirati.“

Brendan Slokam

„Nikol...“

„Reju. Treba da ti pronađemo drugu violinu, samo dok ne nađu tvoju. Osim ako ne želiš da ih pozoveš i istupiš sa takmičenja? Doduše, niko te ne bi krivio.“

Pogledao ju je poput senke izgubljene u senkama. „Misliš li da bi trebalo?“

„Trebalo šta? Da nabaviš drugu violinu? Jebote, naravno da bi trebalo. Već smo u Njujorku. Dženis dolazi. Kako se zove onaj tip koji je procenio instrument? Majk?“

„Miša Rouland.“

„A-ha. On će ti pomoći da pronađeš nešto. Samo privremeno. Pronaći će tvoju violinu.“

Ništa nije rekao, pa je ona nastavila: „Rej, ući ćeš u istoriju. Ali nećeš to uraditi ako ne postupiš tako, tupane. Samo nabavi neku violinu da bi imao na čemu da vežbaš dok ti je ne vrate od Holi Marks. Pozovimo odmah ujutru Mišu Roulanda. Možemo mi to.“

„Možemo li da pričamo o tome ujutru?“

„U redu, ali obećaj mi da ćemo, ako ti se violina ne vrati do deset ujutru, stajati na vratima Miše Roulanda kada otvori radnju.“

„Mislim da otvara u devet.“

„Deset je sasvim dovoljno rano. Pusti me da malo odspavam ujutro, važi? Sad je skoro četiri“, kazala je. „Da sam na tvom mestu, rekla bih: 'Moraš to da uradiš. Ovo je samo privremeni zastoje. Jedan si od najboljih mladih violinista u zemlji. Možda i u svetu. Ovo te neće zaustaviti. Ovo ti je najbolja šansa da pokažeš svima onima koji su govorili da to ne možeš.“

„Ali ja...“

„Rej, nema ali. To je to. Ovo je tvoj trenutak. Zgrabi ga. Ta violina je neverovatna, ali ti si još neverovatniji. A sada ćeš to i pokazati svima.“

„Pobediću“, rekao je. „Čak i bez violine. Koliko će trebati osiguravajućoj kompaniji da plati? Možda mogu da pošaljem poruku lopovima, da im kažem da imam novac i da mogu ranije da mi je vrate?“

„Nemam pojma“, rekla je, pružajući ruku u mraku.

Napravio je tri koraka prema njoj, pružio ruku, zgrabio poruku i zastao.

TRANSFER OBAVI 15. JULA, IZMEĐU 12.00 I 13.00 PO ISTOČNOM VREMENU

Zavera violina

„Želim da ideš sa mnom“, kazao je.

„Naravno“, odgovorila je. Lice joj je bilo poput glatkog ovalnog kamena na polusvetlu. „Imam dobro uvo za zvuk, i mislim da znam šta bi ti pasovalo.“

„Ne“, rekao je. Prazni prozori preko puta vazdušnih otvora zurili su u njega i osećao se skoro kao da propada u njih. „Ne da uzmem violinu. Mada hoću da ideš sa mnom po nju. Mislim na Moskvu. Želim da ideš sa mnom.“

„Šta?“ Uspravila se. „Jesi li ozbiljan?“

„Veoma sam ozbiljan. Potrebna si mi tamo. A posebno posle ovoga. Hoćeš li poći? Pomoći bratu u nevolji?“

„Ali moram da sviram“, rekla je. Po njenom glasu čuo je da odgovara mehanički. Čvršće ga je stisnula šakom. „Ne mogu prosto da uzmem tri nedelje na poslu – radimo onu Sibelijusovu retrospektivu, sećaš se?“

„Nikol. Ideš. Možemo to da uradimo zajedno. Možda ću biti bez violine, ali imaću tebe.“

„Mislim da violina više vredi.“

„Istina. Možda mogu tebe da prodam u Rusiji i upotrebim novac da isplatim ucenu.“

Skliznula je sa kreveta i prišla mu, obgrlila ga oko leđa. Lice joj je bilo hladno na njegovom obrazu. „Sigurna sam da bih mogla da uzmem nekoliko dana odmora.“ Osetio je kako joj mozak radi, dok je stajala tako blizu njega. „Verovatno će ti ostati mnogo novca nakon što me prodaš.“

„A-ha, planiram to. Znači, ideš?“

„Moram da pronađem letove.“ Pustivši ga i smestivši se na krevet, izvadila je telefon, upoređujući različite ponude.

Pogledom je pratio njen potiljak i eleganciju prsta dok je prelazila njime po ekranu. Njena tetovaža osmine note treperila je skoro kao da je neka melodija. Čak i posle čitavog dana na nogama, i dalje je bila prelepa. Kako uopšte može da voli nekoga ko je toliko oštećen poput njega?

„U stvari, ima jedan let iz Irija koji košta 493 dolara, sa prekidom i trosatnim čekanjem u Frankfurtu“, rekla je.

Izgubio je violinu, ali ona je i dalje bila s njim. I dalje je verovala u njega. Kako je to moguće?

Deset minuta kasnije ležao je na krevetu i zurio u tavanicu. Ona je neprekidno gledala telefon, šapućući putničke opcije, koje je on samo

Brendan Slokam

napola čuo. „Ovaj leti preko Rima. Uh, ali s njim se čeka dvadeset četiri sata. Želiš li da provedeš jedan dan u Rimu?“ Nešto je kod Nikol bilo posebno: volela je da putuje, ali je bila neopisivo škrta u tom pogledu. Uvek je tražila najjeftinije rute.

Dvadeset minuta kasnije sklonila je telefon. Do 5.00 joj je disanje postalo duboko i ravnomerno. On je samo ležao, držeći je kroz skraćenu noć, sve dok se srebrnasta tavanica nije ozarila jutrom.

Poglavlje 3

Dan 2: Privremeno rešenje

Vest o krađi pročula se oko zore i do 7.00 – kada je Rej uključio televizor – njegovo lice se pomolilo sa *Si-En-Ena*, *Foksa* i svih ostalih kanala s vestima. Ispod raspričanih novinarskih glava i zlatno-bele nadstrešnice *Sen Žaka*, krađa se pretočila u kajron: „*Stradivari* koji вреди 10 miliona dolara ukraden iz jednog njujorškog hotela“.

Bil Soums im je prethodne noći rekao da ne daju intervju: FBI će izdati objavu. Rekli su mu da bi davanje intervjuja moglo da kompromituje istragu, a svejedno, Rej svakako nije nameravao da sedne naspram Andersona Kuperu da bi objasnio kako je izgubio violinu.

„Dozvolite mi samo da to ponovim. Pre dva dana ste nosili violinu u nezaključanom koferu, svuda po njujorškom Aper Vest Sajdu? Jesam li to dobro shvatio?“

Da, dobro si to shvatio.

„Jeste li je nosili u podzemnu?“

Nisam. Samo u taksije i u nekoliko barova. To je to. Kunem se bogom.

Do 8.15 glasovna pošta mu je bila krcata i imao je stotinu dvanaest nepročitanih poruka.

Sasvim bi isključio telefon, ali Soums je rekao da će možda biti dodatnih poruka od pljačkaša, tako da telefon mora ostati uključen i napunjen.

Neće biti dalje komunikacije.

Prebacivao je kanale.

„Isključi to“, rekla je Nikol s kreveta, očiju i dalje zatvorenih. „Molim te.“